

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 561/2016
16.11.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данило Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., са боравиштем у ... на непознатој адреси, кога заступа привремени заступник Владимир Стојановић, адвокат из ..., и туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Саша Здравковић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Лесковцу и Основног суда у Лесковцу, у седници одржаној 16.11.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Лесковцу.

Образложење

АА из ... поднео је тужбу против тужених ББ и ВВ, којом је тражио да се утврди да уговор о поклону закључен између ГГ из ..., као поколнодавца и туженог ББ, као поклонопримца, ОвЗ .../..., не производи правно дејство према тужиоцу, који из имовине која је предмет овог уговора може наплатити своја потраживања која има према ГГ. Истом тужбом тражио је и да се утврди према туженима да решење о промени чланова правног субјекта “ДД” из ..., не производи правно дејство према тужиоцу, те да он своја потраживања која има према ГГ може наплатити из оснивачких права наведеног правног субјекта.

Поступајући по тужби тужиоца, Основни суд у Лесковцу је донео решење П 48/14 од 23.10.2015. године, којим се огласио стварно ненадлежним за одлучивање о делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се утврди према туженима да решење о промени чланова правног субјекта “ДД” из ..., не производи правно дејство према тужиоцу. По правноснажности решења предмет је достављен Привредном суду у Лесковцу, као месно и стварно надлежном.

Привредни суд у Лесковцу није прихватио своју стварну надлежност, па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова (“Сл.гласник РС”, број 116/08 и 101/13) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, број 72/11, ... 55/14),

Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Лесковцу.

Наиме, према члану 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, привредни суд у првом степену, суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, па и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства, док према тачки 3. истог става, привредни суд суди у споровима који произлазе из примене Закона о привредним друштвима или примене других прописа о организацији и статусу привредних субјеката, као и у споровима о примени прописа о приватизацији. Одредбом члана 22. став 2. истог Закона, предвиђено је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Тужбом у овом спору тужилац побија правне радње свог дужника ГГ, за које сматра да су предузете на његову штету, а између осталог и отуђење – пренос његових оснивачких права на правном лицу на тужене, уз предлог да се утврди да је ова радња без правног дејства према тужиоцу, те да он своје потраживање према дужнику - ГГ, може наплатити из оснивачких права овог правног лица. Из наведеног произлази да се не ради о спору који произлази из примене Закона о привредним друштвима или других прописа о организацији и статусу привредних субјеката, јер се тужбом не тражи поништај или промена одлуке којом је извршена промена оснивача, већ само да је ова одлука без правног дејства према тужиоцу, те да он своје потраживање према ГГ може намирити из основачког улога овог правног лица, без обзира што његов дужник више није искључиви власник истог (правног лица).

Дакле ради се о тужби за побијање дужникових правних радњи (Паулијанска тужба), што значи да је у питању облигационо-правни спор између физичких лица, што значи да се не ради ни о спору између лица обухваћених чланом 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, па је, применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова за суђење у овој правној ствари стварно надлежан Основни суд у Лесковцу.

На основу изнетог Врховни касациони суд налази да је за суђење у овој правној ствари, применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Основни суд у Новом Саду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић